

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4827/2025
08.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Основног Јавног тужилаштва у Горњем Милановцу, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Никола Стефановић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 588/24 од 10.12.2024. године, у седници одржаној 08.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 588/24 од 10.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 588/24 од 10.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П2 67/24 од 22.10.2024. године, којом је усвојен тужбени захтев, забрањено туженом да на било који начин даље узнемирава члана породице - бившу супругу ББ, наложено му да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство бивше супруге ББ почевши од дана доношења ове мере, одлучено да се мера заштите од насиља у породици одређује на период од годину дана, да може бити продужена све док не престану разлози због којих је одређена и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), у вези члана 202. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/2005...6/2015), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени и ББ су били у браку од 19.06.2016. године до 21.05.2021. године и имају једно заједничко дете - мал. ВВ, рођеног ... године, који је након развода брака родитеља поверен мајци на самостално вршење родитељског права, одређен је модел виђања детета са туженим и обавезан тужени да својим доприносом учествује у издржавању мал. детета. Након развода брака ББ живи у стану са мал. дететом, а тужени у породичној кући са мајком. Тужени је током 2023. године континуирано вршио психичко насиље над бившом супругом ББ, тако што ју је узнемиравао телефонским позивима, комуникацијом која није била примерена праћењем њеног кретања, на тај начин што је и у периодима када није било одређено да дете преузима од мајке, своје возило паркирао испред зграде у којој она живи, уходио је пролазећи колима поред ње када је у граду и посматрајући је из кола, као и тако што се учестало налазио на паркингу „...“ у време када се ББ враћала са посла, а када би је угледао укључивао би се у саобраћај, те тако што ју је вређао како њу, тако и њену мајку. Поступајући по пријавама ББ од 07.03.2023. године, од 22.05.2023. године и од 19.08.2024. године, да је бивши супруг психички узнемирава, омаловажава и обраћа јој се погрдним речима, наређењима ПС Горњи Милановац и решењем Основног суда у Горњем Милановцу, туженом су изречене привремене забране да контактира жртву насиља и прилази јој у трајању од 48 часова, које су продужаване за још 30 дана, јер постоји ризик од понављања насиља од стране учиниоца, овде туженог. Центар за социјални рад је у поступку стручне процене у више наврата реализовао одвојене стручни интервјуе са туженим, ББ и мал. ВВ и оценио сврсисходност изрицања мере заштите од насиља у породици према туженом, јер је реч о поновљеним пријавама и процени да је однос бивших партнера веома осетљив са карактеристикама обостраног незадовољства, отежане комуникације, да при том жртва насиља ББ узнемирујући реагује на исказе, коментаре и начин комуникације бившег супруга са њом, јер он у комуникацији вербално иступа агресивно и увредљиво, те да би изрицање мере имало превентивну функцију са циљем да се побољша квалитет комуникације бивших супружника и да се исти реализују искључиво у правцу родитељске сарадње. Из исказа ББ утврђено је да присуствује телефонским разговорима између туженог и мал. детета, да чује да тужени говори детету да је она јадница, бедница, да ће она и њена породица „видети свога бога“, да ће он завршити у затвору због њених пријава, да јој је тужени слао поруке у којима је вређа, да је сваки дан био на паркингу поред којег она пролази када се враћа са посла, што су запазиле и њене колеге, као и комшије када седи у колима испред зграде у време када није предвиђено да преузме дете и да на тај начин контролише њено кретање. Због наведених дешавања осећа страх од туженог.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредби чл. 197. и 198. Породичног закона и оценили да је тужбени захтев за одређивање мере заштите од насиља у породици основан.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Чланом 197. став 1. Породичног закона прописано је да је насиље у породици понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице, а насиљем у породици у смислу става 2. тач. 6. овог члана, сматра се нарочито вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање. Уколико суд утврди да постоји насиље у породици, овлашћен је, да у смислу члана 198. Породичног закона, одреди једну или више мера заштите од насиља у породици, којом се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим чланом породице, које су одређене таксативно, по систему енумерације, тако да суд није овлашћен да одреди било коју другу меру.

Законска дефиниција насиља у породици омогућава свеобухватну заштиту, спречавање и сузбијање насиља у породици и обухвата све могуће видове испољавања насиља тј. свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање којим се угрожавају основне вредности људског бића – његов телесни интегритет, душевно здравље и спокојство. Овако широко дефинисање појма насиља у породици је неопходно како би се омогућила правовремена реакција институција система на насиље у породици, тј. одређивање мере заштите од насиља у породици док оно још увек није попримило теже облике, јер се тиме може прекинути процес ескалације насиља. Сви видови насиља према члану породице у породици, између осталог врађење, дрскост, безобзирност и злонамерност су компоненте насиља у породици, његова суштинска обележја, која га јасно разликују од дозвољеног понашања. Ови појмови представљају типичне правне стандарде, чију садржину суд треба да попуни својим судом вредности. Да би критеријуми за конкретизацију ових правних стандарда довели до адекватне и прввремене реакције на насиље у циљу његовог спречавања, неопходно је да суд покаже „нулту толеранцију“ на насиље, што подразумева да се свако понашање које одступа од стандарда „нормалног“ опхођења и комуникације са члановима породице квалификује као насиље у породици.

Мере заштите од насиља у породици се изричу због већ испољеног насиља. Извршено породично насиље, без обзира на интензитет и облик испољавања, довољан је разлог за изрицање мера породично правне заштите, при чему треба имати у виду да породично насиље, по правилу, има узлазну линију у виду облика испољавања и последица које изазива, због чега је неопходно изрицање мера заштите онда када насиље још увек није попримило теже облике. Сврха заштитних породично правних мера јесте да се њиховом применом спречи поновно извршење насиља у породици, да се обезбеди нужна заштита физичког и психичког интергиритета, здравља и личне безбедности члана породице изложеног насиљу, као и да се отклоне околности које погодују и подстичу понављање насиља, односно извршење других видова насиља. Која мера заштите ће се изрећи зависи од конкретне радње која представља насиље у породици, опасности која се том радњом изазива, узнемирености члана породице за тако предузете радње, његове угрожености, као и процене степена опасности од поновљеног насиља.

И по оцени врховног суда из правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања произлази да је тужени у више наврата угрозио душевно здравље и спокојство бивше супруге те да његово понашање има такве карактеристике да се може сматрати дрским, безобзирним и злонамерним понашањем и да одступа од стандарда нормалног понашања у опхођењу и комуникацији са члановима породице, укључујући и бившу супругу.

Код таквог стања ствари, супротно наводима ревизије, и по оцени Врховног суда су се у понашању туженог стекли елементи насиља у породици, па је због опасности од даљег продубљивања конфликта и ризика од ескалације насиља оправдано одређивање мере заштите од насиља у породици –забрана даљег узнемиравања бивше супруге ББ и уздржавање од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава њен телесни интегритет, душевно здравље и спокојство, што је целисходним проценио и Центар за социјални рад у Горњем Милановцу. По оцени Врховног суда овом заштитном мером као најблажом мером заштите од насиља у породици је могуће постићи сврху заштитних породично правних мера, у циљу обезбеђивања бившој супрузи туженог мира, спокоја, безбедности и живота без страха од даљег насиља. Период од годину дана трајања изречене мере је довољан да би се постигла сврха одређивања те мере, с тим да се она може продужити док не престану разлози због којих је одређена.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде. Одлука о тужбеном захтеву је донета правилном применом материјалног права, за коју су дати довољни и јасни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд. У ревизији се понављају наводи који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе туженог којима је с позивом на оцену доказа и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање оспоравао правилност првостепене пресуде, али је и по оцени Врховног суда дао правилне разлоге које је узео у обзир, а који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић